

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **J. K.**, narozen dne X
bytem X
zastoupen Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem
se sídlem Stodolní 834/7, 702 00 Ostrava, Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
se sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2021, č. j. MSK 96378/2021, sp. zn. DSH/17456/2021/Fra, o správním deliktu,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o jeho přestupkovém jednání na poli

zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), jak popsáno níže, a za toto jednání mu byla uložena pokuta a povinnost náhrady nákladů řízení.

2. Konkrétně žalovaný napadeným rozhodnutím změnil prvostupňové rozhodnutí Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností, ze dne 8. 6. 2021 (č. j. SMO/290630/21/DSČ/Mas, sp. zn. S-SMO/554203/20/DSČ) a žalobce uznal vinným z přestupku dle § 125 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit tím, „že dne 4. 9. 2020 ve 12:40 hodin, v obci, v Ostravě – Porubě, přijížděl po hlavní pozemní komunikaci ulici Martinovská ke křižovatce s ulicí Sokolovská, a jako řidič osobního vozidla tovární značky Kia Cee'd registrační značky X překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy 50 km/h, stanovenou dopravní značkou Nejvyšší dovolená rychlost „B20a“, o 20 km/h a více. Znaleckým posudkem č. 5726/21 mu byla znalcem Ing. Petrem Schulmeisterem, v úseku mezi čtvrtým sloupem veřejného osvětlení před křižovatkou a začátkem přechodu pro chodce, který se nachází před křižovatkou, o délce 154 m, zjištěna průměrná rychlost 79-87 km/h, tedy rychlost minimálně 79 km/h, čímž obviněný překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 29 km/h, a tím podstatně ztížil řidiče osobního vozidla tovární značky Peugeot registrační značky X, M. S., přijíždějící do křižovatky po vedlejší komunikaci na ulici Sokolovská (...), aby mu dala přednost v jízdě. Spolu s M. S. spoluzavinil dopravní nehodu, při které došlo k poškození obou vozidel“.

II. Relevantní skutková zjištění z obsahu správních spisů

3. Žalobce byl dne 4. 9. 2020 účasten dopravní nehody. Jakožto řidič vozidla tovární značky Kia Cee'd (dále pro zjednodušení též jen „řidič vozidla Kia“) přijížděl po hlavní pozemní komunikaci směrem ke křižovatce. Druhý účastník dopravní nehody, M. S., řidička vozidla tovární značky Peugeot (dále pro zjednodušení též jen „řidička vozidla Peugeot“ či dále i „spoluobviněná“) přijížděla ke křižovatce z vedlejší pozemní komunikace a při odbočovacím manévru vlevo nedala přednost v jízdě žalobci.
4. Dopravní nehoda se udála v obci, v místě, kde byla svislým dopravním značením stanovena maximální dovolená rychlost 50 km/h. Škoda způsobená dopravní nehodou na vozidle Peugeot byla odhadnuta částkou 120 000 Kč, na vozidle Kia pak částkou 200 000 Kč.
5. Úřední záznamy zachycují podání vysvětlení účastníků dopravní nehody, resp. spolujezdkyně, takto: žalobce přijíždějící po hlavní pozemní komunikaci se snažil střetu zabránit bržděním a zatočením vlevo; M. S. přijíždějící po vedlejší pozemní komunikaci měla v plánu odbočit vlevo, rozhlédla se na obě strany, vlevo viděla vozidlo žalobce, avšak bylo velmi daleko, načež se rozjela a žalobce do ní zleva narazil; spolujezdkyně M. S., J. S., sdělila, že žalobce jel z jejich pohledu zleva jako „blázen“.
6. Policie České republiky na místě sepsala protokol o nehodě v silničním provozu, pořídila fotografickou a topografickou dokumentaci, zajistila kamerový záznam. Správní spis obsahuje dále mj. kamerový záznam ze systému kamery městské policie,

jakož i kamerový záznam z palubní kamery vozidla žalobce; též jsou žurnalizovány karty řidičů.

7. Záznam z palubní kamery vozidla Kia, který žalobce poskytl k důkazu, zachytil průběh nehodového děje. Je z něj mj. patrné, že u sloupu veřejného osvětlení, na němž je umístěna svislá dopravní značka „nejvyšší dovolená rychlost B 20a“ s číslem 50, vozidlo Kia předjíždí osobní vozidlo modré barvy a přejíždí do pravého jízdního pruhu, přičemž vjíždí do místa, kde je umístěno svislé dopravní značení „děti“ s dodatkovou tabulí 130 m, přičemž tato dopravní značka je vyznačena rovněž na vozovce v pravém i levém jízdním pruhu. V křižovatce s ulicí Sokolovská, k níž vozidlo Kia přijíždí, je patrné na vedlejší pozemní komunikaci stojící vozidlo Peugeot. Vozidlo Kia jedoucí v pravém jízdním pruhu míjí vpravo umístěnou dopravní značku „uspořádání jízdních pruhů“. Poté přijíždí v pravém jízdním pruhu k vodorovné i svislé dopravní značce přechodu pro chodce a při pohybu vozidla Peugeot do křižovatky přejíždí do levého jízdního pruhu, kde dochází ke srážce.
8. Ze záznamu průmyslového kamerového systému je zjevné, že po vedlejší pozemní komunikaci přijíždí ke křižovatce a místě střetu obou vozidel vozidlo Peugeot a zastavuje před křižovatkou. Místo, kde vozidlo stojí, je zakryto stromy. Následně do záznamu po hlavní pozemní komunikaci přijíždí vozidlo Kia v levém jízdním pruhu, předjíždí modré osobní vozidlo, řadí se před něj do pravého pruhu, a to v místě, kde se nachází dopravní značka „děti“. Vozidlo Kia přijíždí k přechodu pro chodce, který se nachází před křižovatkou, a mění směr jízdy vlevo. Ze zakrytého místa se do křižovatky rozjíždí vozidlo Peugeot a poté, v levém jízdním pruhu, dochází ke srážce vozidel Kia a Peugeot.
9. Přestupek fyzické osoby M. S., jako podezřelý z přestupku, byl příslušným orgánem Policie České republiky dne 29. 9. 2020 oznámen prvostupňovému správnímu orgánu. Dne 1. 2. 2021 bylo M. S. oznámeno zahájení řízení o přestupku; ta v postavení obviněné z přestupku dne 22. 2. 2021 u ústního jednání uvedla, že „uviděla zleva přijíždějící vozidlo Kia, nacházelo se za přechodem asi 150 m, v místě, kde je padesátka a přechod pro chodce. Předpokládala, že pojede 50 km/h“. Obviněná vyslovila domněnku, že kdyby žalobce jel rychlostí 50 km/h, ke střetu by nedošlo.
10. V návaznosti na výpověď obviněné z přestupku, správní orgán prvního stupně ustanovil ve věci znalce z oboru doprava, odvětví doprava silniční – technické posudky o příčinách silničních nehod, silniční dopravy, Ing. Petra Schulmeistera.
11. V posudku ze dne 31. 3. 2021 znalec mj. konstatuje, že řidič vozidla Kia přijížděl ke křižovatce po hlavní silnici, v době 3,7 sekundy před střetem se nacházel ve vzdálenosti cca 73 m před místem střetu a jel rychlostí ve výši 79 km/h v technicky přijatelném rozmezí 75 až 83 km/h, svou rychlost jízdy před křižovatkou snižoval. V té době se v jízdním pruhu pro odbočení doleva na výhledu v křižovatce nacházelo vozidlo Peugeot, jehož řidička se rozhodovala o zahájení odbočovacího manévru doleva, měla ničím nerušený výhled. V odpovědi na otázku číslo 4 se znalec vyjadřuje k příčinám

vzniku dopravní nehody. Z technického hlediska považuje za jednu z hlavních příčin vzniku dopravní nehody vysokou rychlost řidiče vozidla Kia před vjezdem do křižovatky. Řidič vozidla Kia na dráze cca 154 m před přechodem pro chodce, který se nachází před křižovatkou, jel průměrnou rychlostí ve výši 79-87 km/h. Tato vysoká rychlost jízdy ovlivnila odhad řidičky vozidla Peugeot při zahájení manévru odbočení doleva z vedlejší silnice na silnici hlavní. Při jízdě mezi začátkem přechodu pro chodce a místem střetu řidič vozidla Kia ujel vzdálenost 32 m za 1,63 sekundy, tedy jel průměrnou rychlostí 70 km/h. Řidič vozidla Kia se nacházel ve vzdálenosti cca 52 m před místem střetu v době, kdy se řidička vozidla Peugeot začala rozjíždět do pravého jízdního pruhu a zahájila manévr odbočení doleva. Kdyby řidič vozidla Kia v těchto místech jel rychlostí do 50 km/h, do místa střetu by dojel za cca 3,8 sekundy. V té době by řidička vozidla Peugeot jednoznačně opustila pravý jízdní pruh a nacházela by se na konci levého pruhu. Řidič vozidla Kia, kdyby jel rychlostí do 50 km/h, projel by bezpečně křižovatkou v pravém jízdním pruhu, aniž by musel svou rychlost jízdy snižovat (zvýrazněno krajským soudem). V odpovědi na otázku číslo 5 znalec uzavírá, že z technického hlediska je jednou z hlavních příčin vzniku dopravní nehody vysoká rychlost řidiče vozidla Kia. Za další příčinu dopravní nehody z technického hlediska považuje nesprávný odhad vzdálenosti a rychlosti vozidla Kia řidičkou vozidla Peugeot při zahájení odbočovacího manévru z vedlejší silnice na silnici hlavní. Je otázkou jinou než technickou, doplňuje znalec, zda řidič, který hodlá vjet na silnici hlavní, má povinnost předpokládat, že řidič jedoucí po silnici hlavní nedodrží předepsanou rychlost jízdy.

12. Na podkladě závěrů znaleckého posudku zahájil správní orgán prvního stupně oznámením ze dne 14. 4. 2021 řízení o přestupcích proti žalobci jakožto obviněnému. Při jednání dne 17. 5. 2021 žalobce v obecné rovině zpochybnil závěry znaleckého posudku, měl za to, že nemohl spoluzavinít dopravní nehodu. Připustil, že překročení rychlosti může být přestupkovým jednáním, jedná se ovšem dle jeho názoru o samostatný, separátní děj, který nezakládá odpovědnost za dopravní nehodu. Téhož dne byl žalobce seznámen s listinnými podklady a důkazy, jejichž doplnění nikterak nenavrhoval.
13. Správní orgán prvního stupně výrokem 1.1.1. svého rozhodnutí uznal žalobce vinným tím, že dne 4. 9. 2020 v 12:40 v Ostravě-Porubě přijížděl po hlavní komunikaci na ulici Martinovská ke křižovatce s ulicí Sokolovská, kdy jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky Kia Cee'd RZ XA překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy 50 km/h, neboť znaleckým posudkem mu byla zjištěna průměrná rychlost 79-87 km/h, tj. minimálně 79 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 29 km/h; tímto jednáním se dle správního orgánu I. stupně dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně současně výrokem 1.1.2. uznal žalobce vinným tím, že se jako řidič výše uvedeného dne a hodiny choval neohleduplně a neukázněně tím, že výrazně překročil nejvyšší dovolenou rychlost, čímž podstatně ztížil řidičce osobního vozidla Peugeot RZ XB paní M. S. přijíždějící do křižovatky po vedlejší komunikaci, aby mu dala přednost v jízdě; spolu s paní S. tak spoluzavinil dopravní nehodu, při které došlo k poškození obou vozidel. V tomto jednání spatřoval správní orgán prvního stupně přestupek podle

§ 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalobci byla za oba přestupky uložena pokuta ve výši 3 700 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 6 000 Kč (výrok 1.2.).

14. Výrokem 2. správní orgán prvního stupně uznal vinnou M. S. tím, že téhož dne nedala přednost v jízdě žalobci, který projížděl po hlavní ulici, čímž společně s žalobcem způsobila dopravní nehodu; za tento přestupek byla jmenovaně uložena pokuta 3 000 Kč a také povinnost nahradit náklady řízení ve výši 6 000 Kč.
15. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvolání, o němž rozhodl žalovaný tak, že výrok ve vztahu k žalobci změnil. Žalovaný shledal v jednání žalobce na rozdíl od správního orgánu I. stupně jeden přestupek (nikoliv dva), a sice přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu (překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 20 km/h a více). Žalovaný proto upravil výrok 1.1.1. (popis skutku) a současně vypustil přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (výrok 1.1.2.) s tím, že rychlost jízdy byla v daném místě stanovena dopravním značením – nerespektováním tohoto dopravního značení se žalobce dopustil porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Dopravní nehoda byla důsledkem této rychlé jízdy, proto v jednání žalobce nelze spatřovat dva samostatné přestupky. Žalovaný také změnil výši uložené pokuty na 3 000 Kč, ve zbytku napadené rozhodnutí potvrdil.

III. Žaloba

16. Žalobou napadenému rozhodnutí žalobce vytýká nedostatečné a úplné dokazování a z toho plynoucí absenci náležitě zjištěného skutkového stavu.
17. Žalobce dále nesouhlasí se závěry žalovaného ohledně jeho zavinění ve formě nepřímého úmyslu; má za to, že není dán kauzální nexus mezi jeho jednáním a způsobenou dopravní nehodou. Dle žalobce se jedná o dva separátní děje, přičemž za jediného viníka dopravní nehody považuje M. S., která porušila svou povinnost dát žalobci přednost v jízdě.
18. Žalobce též vznáší obecné námitky co do správnosti znaleckého posudku a polemizuje s tvrzením M. S., že žalobce viděla přijíždět ve vzdálenosti cca 150 m před křižovatkou, avšak ze znaleckého posudku je patrné, že se jednalo o vzdálenost 52 m, což žalovaný nikterak nereflektoval v napadeném rozhodnutí.
19. Napadené rozhodnutí považuje žalobce za nezákonné a skutkově neúplné, nesouhlasí s odůvodněním uložené sankce; obecně vznáší i námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí.
20. Navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil nebo rozhodl sám tak, že žalobci uložený trest za správní delikt zruší a řízení zastaví.

IV. Vyjádření žalovaného

21. Žalovaný navrhuje ve svém vyjádření ze dne 3. 11. 2021 zamítnutí žaloby.
22. Má za to, že ve věci je dána příčinná souvislost mezi jednáním žalobce spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti a dopravní nehodou, přičemž tato je prokázána znaleckým posudkem.

V. První rozhodnutí krajského soudu a rozhodnutí o kasační stížnosti žalovaného

23. Ve věci rozhodl Krajský soud v Ostravě dne 17. 2. 2022 rozsudkem č. j. 18 A 15/2021-30, jímž napadené rozhodnutí zrušil pro formální nedostatky, konkrétně pro nesrozumitelnost výroku napadeného rozhodnutí.
24. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 3. 3. 2023, č. j. 5 As 66/2022-23, rozsudek krajského soudu zrušil a zavázal krajský soud k věcnému posouzení žaloby.

VI. Jednání soudu

25. K výslovné žádosti žalobce nařídil krajský soud dne 9. 5. 2023 jednání, při němž žalobce i žalovaný setrvali na svých procesních stanoviscích.
26. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí. Nesouhlasil se závěrem žalovaného, že se spolupodílel na zavinění dopravní nehody. Dle žalobce je jedinou odpovědnou osobou za dopravní nehodu řidička S., jež porušila povinnost dát přednost v jízdě automobilu přijíždějícímu po hlavní silnici. Pokud je žalobci vytýkáno možné překročení rychlosti, toto mělo být případně posuzováno samostatně; jedná se o separátní děj, který však nezakládá jeho odpovědnost za dopravní nehodu. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nesprávné i z formálního hlediska, přičemž odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 2. 2022 vydaný v téže věci.
27. Dle žalovaného žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost takovým způsobem, že ztížil řidiče přijíždějící po vedlejší pozemní komunikaci možnost splnit její povinnost dát přednost v jízdě, čímž se spolupodílel na dopravní nehodě, již spoluzavinil. Žalovaný též odmítl námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

VII. Posouzení věci krajským soudem

28. Krajský soud shledal žalobu přípustnou, podanou oprávněnou osobou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“) a včasnou (§ 72 odst. 1 s.ř.s.). V přezkumném řízení soudním je soud povinen zkoumat, zda vydané rozhodnutí je zákonné a bezvadné. Při přezkumu přitom respektuje vymezené žalobní body (§ 75 odst. 2 věta první zákona s.ř.s.). Soud ve věci

rozhodoval ve smyslu § 78 odst. 5 s.ř.s., byl vázán rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2023.

29. Žaloba není důvodná.

30. Dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu „se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že při řízení překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km.h-1 a více nebo mimo obec o 30 km.h-1 a více.
31. Dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 8 zákona o silničním provozu „se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že při řízení nedá přednost v jízdě v případech, ve kterých je povinna dát přednost v jízdě“.

VII. 1. Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu

32. Žalobce předně namítá, že žalovaný ve věci nedostatečně zjistil skutkový stav, v důsledku čehož dospěl k nesprávným skutkovým i právním závěrům.
33. K této obecně formulované námitce krajský soud konstatuje, že správní orgán prvního stupně i žalovaný vycházeli při vydání svých rozhodnutí z důkazů, jež jsou specifikovány na čl. 65 verte správního spisu a jež jsou obsaženy ve správním spise. Namátkou se jedná o úřední záznamy a protokoly o výpovědi žalobce i obviněné S., fotografickou dokumentaci, kamerové záznamy z průmyslové kamery i palubní kamery žalobce, dále o znalecký posudek znalce z oboru silniční dopravy, výpis z evidenčních karet řidiče, též například o plánek místa dopravní nehody vyhotovený příslušným orgánem Police České republiky.
34. S obsahem spisové dokumentace byl žalobce dne 17. 5. 2021 za přítomnosti svého právního zástupce seznámen, byla mu dána možnost se k nim vyjádřit, čehož též využil. Doplnění dokazování nenavrhoval.
35. Správní orgány následně důkazy hodnotily, a to každý důkaz samostatně, jakož i v jejich vzájemné souvislosti. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného.
36. Správní řízení tedy obecně ve smyslu ustanovení § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Tato dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které

důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. Ve spojení se zásadou materiální pravdy pak dokazování musí proběhnout tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv.

37. Výše citovaným pravidlům žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně, v souzené věci dostáli. V tomto kontextu krajský soud konstatuje, že není smyslem soudního přezkumu stále podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, což v této věci, resp. části, činí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či jeho rozsudky ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).
38. Zbývá poukázat na skutečnost, že žalobce ani nikterak netvrdil, které konkrétní okolnosti správní orgán při posouzení skutkového děje opomněl zohlednit, přičemž správnímu orgánu (či soudu) nenabídl jinou („svou“) verzi skutkového děje, než která je popsána v napadeném rozhodnutí. Míra precizace žalobních bodů tak do značné míry předurčila, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).
39. Za okolností souzené věci nevznikla jakákoliv pochybnost či ne zcela nepravděpodobná možnost, že se skutkový děj jako takový odehrál jinak. Krajský soud k této žalobní námitce uzavírá, že v dané věci byl řádně zjištěn skutkový stav tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Správní orgány hodnotily provedené důkazy souladně se zásadou volného hodnocení důkazů. Skutkový stav byl v dané věci provedeným dokazováním správními orgány zjištěn v rozsahu prokazující závěr o spáchání výše uvedeného přestupku (překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obci nejméně o 20 km/h, z toho plynoucí ztížení možnosti spoluobviněné M. S. splnit povinnost dát žalobci přednost v jízdě, tedy spoluzavinění dopravní nehody) ve smyslu § 3 správního řádu, a právě vypořádávaná žalobní námitka neobstojí.

VII. 2. Námitka absence příčinné souvislosti a dovození nepřímého úmyslu žalobce

40. V souzené věci bylo na podkladě provedených důkazů uzavřeno, že příčiny vzniklé dopravní nehody, jejímž důsledkem je škoda na vozidlech žalobce i spoluobviněné, jsou dvě: jednak porušení povinnosti obviněnou S. dát žalobci příjíždějícímu ke křižovatce po hlavní pozemní komunikaci přednost v jízdě, ale též výrazné překročení nejvyšší dovolené rychlosti žalobcem, kteréžto ztížilo žalobkyni splnění prvně jmenované povinnosti.

41. Žalobce má naopak za to, že jedinou příčinou dopravní nehody je přestupkové jednání obviněné S., jež mu jakožto řidička vozidla příjíždějícího ke křižovatce po vedlejší pozemní komunikaci měla dát přednost v jízdě. Žalobce připouští, že mohl překročit nejvyšší dovolenou rychlost v daném místě, avšak jakožto řidič vozidla příjíždějící ke křižovatce po hlavní pozemní komunikaci nemůže nést jakoukoliv odpovědnost za zavinění dopravní nehody. Nespatřuje příčinnou souvislost mezi porušením své povinnosti a vznikem dopravní nehody.
42. Krajský soud k této otázce předně zdůrazňuje, že předmětem souzené věci je správní trestání, v němž se dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu aplikují obdobné zásady jako v právu trestním. Kategorie správních deliktů je totiž kategorií trestního práva v širším slova smyslu, a proto je třeba trvat na jednotě trestání za trestné činy a správní delikty (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, čj. 7 Afs 27/2008-46, ze dne 16. 4. 2008, čj. 1 As 27/2008-67, nebo ze dne 7. 5. 2008, čj. 1 As 35/2008-51). Pro trestnost přestupků musí proto platit obdobné principy a pravidla jako v případě trestných činů.
43. K otázce posouzení zavinění žalobce proto krajský soud odkazuje na závěry plynoucí z usnesení Nejvyššího soudu, sp. zn. 5 Tdo 1173/2004, ze dne 20.10. 2004, týkající se důležité povinnosti uložené podle zákona. Z právní věty citovaného rozhodnutí sice primárně plyne, že jestliže řidič příjíždějící po vedlejší silnici nedá přednost v jízdě řidiči příjíždějícímu po hlavní silnici, odpovědnost za jejich střet a případné další následky je zásadně na řidiči, jenž přijel do křižovatky po vedlejší silnici. Judikát ovšem doplňuje, že v případě, kdy řidič na hlavní silnici jede rychlostí výrazně překračující maximální povolenou rychlost, čímž řidiči příjíždějícímu do křižovatky po vedlejší silnici znemožní, popř. podstatně ztíží, aby mu dal přednost v jízdě, pak není vyloučena jeho odpovědnost nebo spoluodpovědnost za případnou kolizi (zvýrazněno krajským soudem).
44. Krajský soud je přesvědčen, že v souzené věci došlo ze strany žalobce k výraznému překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy motorového vozidla v obci (žalobce jel rychlostí minimálně 79 km/h v místě, kde byla nejvyšší dovolená rychlost povolena 50 km/h), což ostatně ve svých vyjádřeních *implicite* připouští. Jednalo se tedy o překročení nejvyšší dovolené povinnosti o 58%!, což je výrazným porušením důležité povinnosti uložené řidiči motorového vozidla právními předpisy (§ 18 odst. 4 zákona o silničním provozu), neboť takové porušení má zpravidla za následek velmi reálné nebezpečí pro lidský život a zdraví.
45. Jak je zřejmé z rozhodných skutkových zjištění, žalobce jel bezprostředně před nehodou v obci rychlostí 79 až 87 km/h. Ze závěrů znaleckého posudku přitom vyplynulo, že pokud by žalobce jakožto řidič vozidla Kia jel předepsanou rychlostí 50 km/h v době, kdy se spoluobviněná začala rozjíždět a započala manévr odbočení doleva, dojel by do místa střetu asi za 3,8 sekundy, přičemž v té době by již řidička vozidla Peugeot opustila pravý jízdní pruh (v době, kdy se začala rozjíždět, se žalobce nacházel asi 52 m před místem střetu); řidička vozidla Peugeot by se již s vozidlem nacházela na konci levého pruhu a řidič vozidla Kia (kdyby jel 50 km/h) by projel v pravém jízdním pruhu křižovatku bezpečně, aniž by musel rychlost jízdy snižovat.

46. Výše uvedená judikatura ve spojení se skutkovými závěry tak jednoznačně podporují závěr správního orgánu o existenci dvou příčin dopravní nehody v posuzovaném případě (rozuměj výrazné překročení nejvyšší dovolené rychlosti žalobcem a nesprávný odhad rychlosti a vzdálenosti ze strany řidičky S.). Ve věci je tedy zjevné, že si nejen řidička S. počínala v rozporu s právními předpisy, ale byl to i žalobce, kdo řídil své vozidlo rychlostí 79-87 km/h v místě, kde maximální povolená rychlost byla 50 km/h, a nerespektoval tak platná právní ustanovení. Navíc si musel být vědom skutečnosti, že v průběhu své jízdy míjí přechod pro chodce a svislé i vodorovné dopravní značení „děti“.
47. Krajský soud proto shodně s žalovaným uzavírá, že je dána příčinná souvislost mezi porušením důležité povinnosti žalobcem ve formě výrazného překročení nejvyšší dovolené rychlosti a dopravní nehodou. Svým jednáním žalobce snížil možnost rozpoznání své rychlosti, a podstatně ztížil spoluobviněné S. splnění její důležité povinnosti, tedy dát žalobci přednost v jízdě. Jeho jednání se tedy podílelo na vzniku dopravní nehody, přičemž příčinná souvislost v souzené věci nebyla nikterak přetržena či přerušena; naopak je zde jednoznačně dána. Není pravdou, že by porušení důležité povinnosti ze strany obou spoluobviněných nebyly provázány; příčinná souvislost mezi výrazným překročením rychlosti a vznikem dopravní nehody vyplývá jednoznačně ze znaleckého posudku, v němž znalec uzavírá, že pokud by žalobce jel rychlostí 50 km/h, ke střetu vozidel by nedošlo.
48. Zbývá dodat, že závěr žalovaného o formě zavinění ve formě úmyslu nepřímého je v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodněn a podložen, přičemž krajský soud na závěry správního orgánu v této části plně odkazuje. Žalobce nikterak nepopírá, že by nejvyšší dovolenou rychlost v daném místě nepřekročil. Jeho nepřímý úmysl vyplývá jak z vysoké míry překročení nejvyšší dovolené rychlosti ve spojení s tím, že jel v levém jízdním pruhu rychleji než vozidla v pravém jízdním pruhu, která předjížděl, tak i ze skutečnosti, že limit nejvyšší dovolené rychlosti daný zákonem byl v daném místě a čase zdůrazněn dopravní značkou omezující výši rychlosti (ve spojení s dalším dopravním značením „přechod pro chodce a „děti“).
49. I tuto žalobní námitku je tedy na místě odmítnout jako nedůvodnou.

VII. 3. Námitky do znaleckého posudku

50. Žalobce v obecné rovině a bez bližší konkretizace namítá i nesprávnost znaleckého posudku.
51. K samotnému hodnocení znaleckého posudku je třeba uvést, že soud hodnotí znalecký posudek jako každý jiný důkaz. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 6. 5. 2016, sp. zn. 21 Cdo 1557/2015 „[P]ři hodnocení důkazu znaleckým posudkem se soud musí zabývat tím, zda posudek znalce má všechny formální náležitosti, tedy zda závěry uvedené ve vlastním posudku jsou náležitě odůvodněny a zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda znalec vyčerpal úkol v rozsahu, jak mu byl zadán, zda přihlédl ke všem skutečnostem, s nimiž se měl vypořádat, zda jeho závěry jsou podloženy výsledky řízení a

nejdou v rozporu s výsledky ostatních provedených důkazů. Soud však nemůže přezkoumávat věcnou správnost odborných závěrů znalce, neboť k tomu soudci nemají odborné znalosti nebo je nemají v takové míře, aby mohli toto přezkoumání zodpovědně učinit.“. Obdobné závěry vyjádřil i Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. III. ÚS 299/06: „[Z]nalecký posudek je nutno hodnotit stejně pečlivě, jako každý jiný důkaz, ani on nepoživá žádné větší důkazní síly a musí být podrobován všestranné prověrce nejen právní korektnosti, ale též věcné správnosti. Hodnotit je třeba celý proces utváření znaleckého důkazu, včetně přípravy znaleckého zkoumání, opatřování podkladů pro znalce, průběh znaleckého zkoumání, věrohodnost teoretických východisek, jimiž znalec odůvodňuje svoje závěry, spolehlivost metod použitých znalcem a způsob vyvozování závěrů znalce. Ponechávat bez povšimnutí věcnou správnost znaleckého posudku, slepě důvěřovat závěrům znalce, by znamenalo ve svých důsledcích popřít zásadu volného hodnocení důkazů soudem podle svého vnitřního přesvědčení, privilegiovat znalecký důkaz a přenášet odpovědnost za skutkovou správnost soudního rozhodování na znalce; takový postup nelze z ústavněprávních hledisek akceptovat.“

52. V souzené věci krajský soud přezkoumal znalecký posudek Ing. Petr Schulmeistera, znalce z oboru silniční dopravy (a to s mírou precizace předurčené formulací žalobních námitek) a seznal, že posudek vyhovuje kritériím kladeným zákonem i judikaturou na tento typ důkazu jednak po formální, tak i obsahové stránce.
53. Z formálního hlediska znalecký posudek koresponduje s požadavky zákona č. 254/2019 Sb., o znalcích, znaleckých kancelářích a znaleckých ústavech, ve znění pozdějších předpisů, konkrétně v ustanovení § 28 citovaného zákona.
54. Co se pak týče hodnocení věcné správnosti znaleckého posudku, krajský soud uvádí, že znalecký posudek v posuzované věci zahrnuje teoretická východiska, o která znalec své závěry opřel, dále odbornou metodu a postupy hodnocení, znalec dále podřadil zjištěná empirická data pod obecný teoretický základ. Znalecký posudek též soud shledává transparentním a srozumitelným, a to i pro laiky.
55. Krajský soud považuje za potřebné zdůraznit, že znalec se v posudku řádně vypořádává se všemi otázkami, které mu byly položeny, a tyto zodpovídá z pohledu své odbornosti (z „technického hlediska“).
56. V případě, že by se znalec měl „dopustit“ právního hodnocení, zcela správně se „drží stranou“ a uvádí (srov. stranu 24 posudku, resp. čl. 40 správního spisu, poslední věta), že „je otázkou jinou než technickou, zda řidič, který hodlá vjet na silnici hlavní, má povinnost předpokládat, že řidiči jedoucí po silnici hlavní, nedodrží předepsanou rychlost jízdy“.
57. Možno uzavřít, že s touto otázkou následně v napadeném rozhodnutí pracuje a řádně vypořádává žalovaný (srov. stranu 8 napadeného rozhodnutí, odstavec pátý a násl.).
58. Danou žalobní námitku proto krajský soud shledává lichou.

VII. 4. Námitka co do mylného odhadu vzdálenosti

59. Jedním z mála „konkrétních“ žalobních bodů je namítaný rozpor ve vyjádření spoluobviněné S., která při své výpovědi v postavení obviněné odhadla vzdálenost žalobce před křižovatkou v době, kdy se rozhodovala o tom, zda uskuteční odbočovací manévr a vjede na hlavní pozemní komunikaci, na cca 150 m, přičemž z podkladů obsažených ve spisovém materiálu se podává vzdálenost 52 m.
60. K tomu krajský soud konstatuje, že tvrzený chybný odhad vzdálenosti ze strany spoluobviněné se nikterak nedotkl správnosti skutkových a právních závěrů žalovaného v napadeném rozhodnutí.
61. Konkrétní vzdálenosti vozidel, jejich postavení, výhledové možnosti, jednotlivé rychlosti a časové okolnosti předcházející vzniku dopravní nehody byly detailně analyzovány ve znaleckém posudku, následně i hodnoceny správním orgánem, přičemž lze toliko zopakovat závěr znalce, že pokud by žalobce nepřekročil v daném místě a čase nejvyšší povolenou rychlost k dopravní nehodě by nedošlo (srov. bod 45 tohoto rozsudku).
62. Zbývá pro úplnost dodat, že obviněná S. byla taktéž uznána vinnou z přestupku (srov. bod 14 tohoto rozsudku ve spojení s jeho body 45 a 46).

VII. 5. Námitka neodůvodnění výše uložené sankce

63. Žalobce se domnívá, že výše sankce za přestupek (resp. změna její výše) není v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodněna.
64. Obecně platí, že výše uložené sankce musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem nepřipouštějícím rozumné pochybnosti o tom, že právě taková její výše odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016-52).
65. Krajský soud připomíná, že správní řízení před správním orgánem prvního stupně i orgánem odvolacím tvoří jeden celek a odvolací orgán může doplnit a rozvést odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000-39, ze dne 28. 2. 2007, č. j. 7 As 72/2006-167, či ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 83/2014-43).
66. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabýval zákonnými požadavky pro stanovení výše sankce, přičemž uvedl, ke kterým hlediskům přihlédl a které skutečnosti byly podstatné při určení výše pokuty a následně žalovaný závěry správního orgánu prvního stupně korigoval, resp. doplnil.
67. Platí, že není zákonnou povinností žalovaného automaticky snížit správní sankci za přestupek, když se neztotožní s hodnocením správního orgánu prvního stupně, i přesto takto žalovaný postupoval. Žalovaný přitom dostatečně na straně 9 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vysvětlil „okolnosti“ uloženého správního trestu. Žalovaný zohlednil dostatečně a individualizovaně okolnosti situace, jež vznikla v důsledku posuzovaného skutku. V odůvodnění výše správní sankce správní orgán

nevybočil z mezí správního uvážení a sankci uložil v zákonných mezích. Posouzení výše sankce nepřipouští rozumné pochyby o tom, že výše sankce reflektuje konkrétní okolnosti žalobcova případu, přičemž hodnotil polehčující i přitěžující okolnosti případu a míru zavinění žalobce.

68. S ohledem na výše uvedené hodnotí krajský soud i tuto jako nedůvodnou.

VII. 6. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí

69. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí krajský soud (i ve světle závěrů rozsudku Nejvyššího právního sudu ze dne 3. 3. 2023) konstatuje, že žalovaný své rozhodnutí v mezích vedeného řízení zdůvodnil, je tedy nutno odmítnout lkaní žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je totiž dle ustálené judikatury vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro skutečnou absenci důvodů (nedostatkem důvodů přitom nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí) či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí při sebevětší snaze meritorně přezkoumat. V odůvodnění rozsudku ze dne 11. 1. 2015, č. j. 1 As 229/2014 – 48 (bod 18), přitom Nejvyšší správní soud uvedl, že ani „nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí není důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, pokud jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné“ (shodně z poslední doby pak zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 9 Azs 100/2018 – 30). S přihlédnutím k výše citovaným ustáleným závěrům správních soudů je tedy nutno uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné je.

VIII. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

70. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné, přičemž soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

71. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 9. května 2023

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně